

Crisi? Quina crisi?

La setmana passada es va celebrar el Dia Mundial de l'Alimentació, tot i que el que es diu celebrar, celebrar, no hi ha res a celebrar. De fet, seria més adient anomenar-lo Dia Mundial de la Desnutrició. Com sempre quan s'apropen aquesta mena d'*efemèrides*, les organitzacions humanitàries es mobilitzen per recordar-nos les dimensions de la tragèdia.

Al nostre planeta cada dia, Dia Mundial de l'Alimentació inclòs, moren de fam 10.000 nens. Que són pocs si tenim en compte que al món hi ha 20 milions d'infants que pateixen malnutrició severa. Això no són 20 milions de nens que passen gana, són 20 milions d'aquells esquelets vivents que de tant en tant apareixen a la tele de casa. Els malnodrits *normals*, és a dir els afamats que tardaran una mica més a morir, són 923 milions, equivalent a la suma de tota la població de la Unió Europea, Rússia i els Estats Units. Però totes aquestes són víctimes conegudes des de fa temps. És difícil recordar quants anys fa que sentim la cançó de la lluita contra la fam i els seus fracassos.

Les víctimes de moda avui en dia no són els malnodrits, sinó nosaltres mateixos. Bé, nosaltres i els bancs que col·lapsen gràcies a un lliure mercat privat i fóra de control. Però hi ha una diferència substancial amb el tema de la fam. I és que els governs occidentals s'han pres seriosament el problema econòmic i, en un temps rècord, s'han posat d'acord per desembutxacar quantitats astronòmiques de dòlars per rellotar l'economia, nacionalitzar els bancs (no era això el que tan criticàvem a en Hugo Chaves i Evo Morales?), i salvar els nostres diners que una sèrie d'incompetents i cobdiciosos directius financers han malbaratat a canvi d'un sou de Ronaldinho.

Rescatar els bancs ha costat en dues setmanes més d'un bilió de dòlars, i això només és el principi. Assegurar les necessitats alimentàries dels 923 milions de famèlics durant un any costaria, segons la FAO (Organització de les Nacions Unides per a l'Alimentació i l'Agricultura), 30.000 milions de dòlars, o sigui un 3% del que, de moment, la UE i els EUA gastaran en socórrer les entitats financeres. Si això ens sembla encara massa car, llavors podríem salvar tan sols als 20 milions de nens severament malnodrits i en perill de mort immediata per un miserable 0,3% del que ens costen els bancs.

Però quan es tracta d'escollir entre perdre la meva casa, feina, pla de pensió, cotxe, etc., o que 10.000 criatures morin cada dia de fam l'elecció esdevé força senzilla. El problema, però, és que aquest és un dilema fals. Perquè no hi ha cap necessitat d'escollir entre solucionar la crisi financera o la crisi alimentària. Perquè si una cosa ha quedat clara durant les darreres setmanes és que hi ha diners de sobra per resoldre ambdues crisi, i per, fins i tot, continuar finançant les enormes despeses militars de les vàries guerres en què occident està embolicat.

I el que també ha quedat ben palès, per si algú encara en tenia dubtes, és que si no resollem el problema de la fam, la pobresa, la manca d'hospitals, d'aigua potable i sanejament als països pobres no és per manca de diners, sinó per manca de voluntat política i social. O dit clar i català: perquè tant se'ns en fot.

De quina crisi parlem quan parlem de crisi? La vertadera crisi no és ni financera ni alimentària, sinó moral, i aquesta no la resoldrem amb dòlars.

Jordi Raich
Escriptor
www.jordi-raich.com